

[Glistrup]

på flere måder bevirke uøkonomiske dispositioner.

Hertil kommer imidlertid det meget væsentlige, at da de manglende omkostninger er procentvis forskellige fra institution til institution, bevirker den nuværende praksis utvivlsomt en dårligere samfundsøkonomisk og politisk prioritering af statens mange forskellige opgaver, end det ville være tilfældet med et rigtigere finanslovsforslag for de enkelte statsinstitutioner.«

I øvrigt henvises til mine afsluttende bemærkninger i begrundelsen for spm. nr. S 491.

Svar (17/2 89):

Finansministeren (Palle Simonsen):

I den tredje fjerdedel af artiklen omtales bl.a. betydningen af det rigtige grundlag for prissætning af statens ydelse.

Uanset at den nuværende finanslovs teknik ikke kræver udpostering af forrentnings- og afskrivningsbeløb m.v. på enkeltinstitutionernes regnskaber, foreskriver budgetvejledningen, at prissætning i staten foretages på grundlag af samtlige omkostningselementer, herunder omkostninger ved forbrug af realkapital. For prissætningen i indtægtsdækkede virksomheder er der i 1988 udsendt en detaljeret vejledning for opgørelse af de forskellige former for omkostninger, der skal indgå i priskalkulationen.

De nævnte regler sikrer således priser, der dækker de fulde omkostninger.

Spm. nr. S 494

Til *finansministeren* (3/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er ministerens reaktion på Olaf Johansens kritik af finanslovs teknikken offentliggjort på side 59-60 i *Finanstidende* for 28. oktober 1988 (fjerde fjerdedel)?«

Begrundelse

Spørgeren tænker især på følgende bemærkninger i den anførte artikel:

»Ifølge finanslovsforslaget giver postvæsenet ekskl. postgiro, teletjeneste m.v. efter portoforhøjelsen et overskud på 0,4 mia. kr. Da postvæsenets budget imidlertid ikke indeholder pensionsforpligtelser for tjenestemænd, er finanslovsforslagets overskud reelt et underskud. Un-

der Finansministeriet er nemlig søgt 0,6 mia. kr. i pensioner til tidligere tjenestemænd ved Post- og Telegrafvæsenet, hvoraf antagelig 0,5 mia. kr. vedrører postvæsenet alene. Erhvervenes forståelige kritik var næppe blevet fremsat, hvis pensionsforpligtelserne helt naturligt var blevet budgetteret direkte under postvæsenet, ligesom det var tilfældet før 1925-26.

På grund af manglende debiteringer af pensionsforpligtelser over for tjenestemænd og for lav forrentning af løbende mellemregning med Finansministeriet, herunder af lagerbeholdninger, har DSB nok nærmere et driftsunderskud af størrelsesordenen 4,6 mia. kr. end de 3,3 mia. kr., som fremgår af finanslovsforslaget for 1989. Dette bør naturligvis ikke være ligegyldigt ved de politiske overvejelser og forhandlinger i Finansudvalget og Folketinget om størrelsen af statens støtte til den kollektive trafik og om den i finanslovsforslaget nævnte takstforhøjelse på 5 pct. fra 1. januar 1989. Efter min opfattelse er det strudsepolitik ikke at se i øjnene, at der i henhold til finanslovsforslaget for 1989 er mange og store omkostninger, der ikke medtages direkte under de enkelte statsinstitutioner. Dette kan bevirke og bevirker utvivlsomt i praksis dels en række uøkonomiske dispositioner, dels en dårligere samfundsøkonomisk og politisk prioritering af statens mange forskellige opgaver.

Ønsker man at undgå uhensigtsmæssigheden, bør man snarest medtage de manglende omkostninger på de enkelte statsinstitutioners budgetter og herved opnå et rigtigere finanslovsforslag (og et rigtigere statsregnskab). I øvrigt kan de fleste af de manglende omkostninger beregnes og regnskabsføres nemt og hurtigt via Statens Regnskabsdirektorats edb-systemer.«

I øvrigt henvises til mine afsluttende bemærkninger i begrundelsen for spm. nr. S 491.

Svar (17/2 89):

Finansministeren (Palle Simonsen):

I den sidste fjerdedel af artiklen påpeger Olaf Johansen problemer ved opgørelse af statsvirksomhedernes over- og underskud.

Ved ændringen af bevillingsreglerne i 1984 blev der foretaget vidtgående ændringer af det generelle budgetsystem, herunder vedrørende statsvirksomhederne, som overgik til nettostyring.